

(1897–1971)

İBRAHİM EDHEM TALAS

Emirdağ Lâhikasında “Sandıklı Alamescid Köyü Hocası İbrahim Edhem” şeklinde dört yerde ismi geçen bu Nur Hâdimini, bazı nur talebeleri gibi ben de hep merak ediyordum. Bazen, ‘Kimdir, ne gibi hizmetleri olmuştu?’ şeklinde sorular da geliyordu... Hakkında pek araştırma yapılmadığını da biliyordum.

Sonunda karar verip Afyon-Sandıklı yollarına düştük...

Öncelikle hiç mübalâğa etmeden hemen belirtmeliyim ki; yaptığımız araştırmaların her aşamasında, her adım atışımızda gözlerimizi kamaştıran efsanevî bir şahsiyetle karşılaştık... Hz. Üstad’ın “Himmetiyle tek başına bir millet’ tarifini tam anlamak isteyenler, bu kahraman Hoca Efendiye aid hatıraları dikkatle okumalıdır... İyi ki gitmiş ve gezmiştik Sandıklı ve Köylerini... Bir bölge halkını tek başına ayağa kaldıran bu efsane Hoca Efendi, ölümünden kırk sene sonra bile, Sandıklı köylerinde “İbrahim Edhem Hazretleri” diye anılmakta ve hasretle yâd edilmektedir. Köylülerle yapılan ilgili hatıralar okununca bunun mübalâğa olmadığı görülecektir. 1948 Afyon Hapishanesinde Bediüzzaman Hazretleriyle beraber hapis de yatan Hoca Efendinin Nur Postacılığı dâhil, Risale-i Nur’dan yazı, neşir, irşad ve tebliğ konusunda ders vermediği Sandıklı köylüsü yok gibi...

İbrahim Edhem Hoca Efendinin Bediüzzaman’a yazdığı oldukça uzun bir mektubu var. Talebesi Hasan Hüseyin Erol, bize o mektubun bir suretini verdi. Daktilo ile, kahramanca yazılmış mektubun başında Hz. Üstadın mektup hakkında takdir dolu ifadeleri var. Edhem Hocanın bir de ibret dolu bir vasiyeti var. Bu metnin sonunda okunabilir...

İnayetlerle Dolu Bir Araştırma Yolculuğu

Hatıralara geçmeden evvel, araştırmalarımız sırasında gördüğümüz Allah’ın inayetini ve İbrahim Edhem Hoca Efendinin himmetini anlatmadan geçemeyeceğim: Şöyle:

İbrahim Edhem Hoca Efendi için ilk adımı atınca ümitsizliğe düştüm. Çevremde onu tanıyan yoktu, çoluk çocuğu varsa onları da bilen yoktu, kimse aracı olamıyordu, çaresiz halde kaldım... Yine de şansımı denemek için bir adım attım. Önce Sandıklı ile telefon irtibatı kurdum, onlarca kişiyle konuştum. Evladları, varisleri veya onu yakından tanıyan birileri var mı, bir fotoğrafını bulabilir miyim diye arama-tarama yaptım. Fakat nafile... Sadece birkaç kişi, “Onun çoluk çocuğu yoktu, hep bekâr yaşadı, öylece vefat etti” şeklinde kısa cevaplar verdi. Tek tercih kalmıştı; yola çıkmak...

26 Temmuz 2010 tarihinde kıymetli dostlarım Sedat Şamlı ve Raşid Eroğlu ile beraber önce Afyon Dersane-i Nûriyesinde kalan Hizmet Ehli Said Sulak kardeşimize misafir olduk. Orada, bu neticesi müphem yolculuğumuz için göreceğimiz inayetin ilk işaretleri belirtmeye başladı. Adım adım önümüzdeki belirsiz ve karanlık yolun açılmaya, aydınlanmaya başladığını ilk orada hissettik. Şöyle oldu:

Önce derdimizi Said Sulak'a anlatınca "Onun Tarihçe-i Hayat'ta fotoğrafı var" demesin mi. Meğer Said kardeş Tarihçe-i Hayat'taki fotoğraflarda görülen bütün ağabeylerin isimlerini Sungur ağabeyle beraber tek tek işaretlemişler, isimleri yazmışlar. İşte İbrahim Edhem'in bir fotoğrafını bulmuştuk... Bitmedi... O sırada yanımızda Said Sulak'ın başka bir misafiri daha vardı... Isparta'da ikamet eden Sandıklılı Veli Yaşar... O gün o da Afyon'a gelmiş... Bize "Sandıklı'da İbrahim Edhem Hoca Efendiyi iyi tanıyan onun bir talebesi var, şimdi derslere fazla gidip gelmese de cenazesini o yıkamış, namazını o kıldırılmış, ben sizi ona götürürüm" demez mi?

Sevinç ve heyecanla hemen yola çıktık, gece yarı Sandıklı Dersane-i Nûriye'sine vardık. Sabahleyin Veli ağabey bizi, bahsettiği Hasan Hüseyin Erol Hoca Efendinin evine götürdü. Hoca Efendi hakikaten çok kâmil bir insan... Biraz konuşunca aradığımızı bulmanın heyecanı ile hemen kameramızı açtık. Hafız Hasan Hüseyin Hoca Efendi, hocası İbrahim Edhem ağabeyimizi çok iyi tanıyordu; saatlerce anlattı. Bir de elimize daha önce hazırlanmış yazılı bir metin verdi.

Sonra Hasan Hüseyin Hocaefendi ve Veli Yaşar ağabeyi de alarak hep beraber Alamescid Köyüne gittik. Öğle namaz vakti yakındı, köylüler Alamescid Camiinin önünde toplanmışlar, ezanı bekliyorlardı. Bizi olağanüstü bir alakayla karşıladılar. Hemen hepsi İbrahim Edhem Hoca'nın talebesiydi, Risale-i Nur'a, Hz. Üstad'a hayrandılar. Bazılarıyla kısa röportajlar yaptık. Köylülerin tamamının merhum hocalarına karşı meftuniyet derecesinde muhabbetleri vardı. Adı geçince otuma şekillerini bile düzeltiyorlar, hatta bazıları 'İbrahim Edhem Hazretleri' diye anıyordu O'nu. Bir taraftan da, köylülerle konuşurken İbrahim Edhem'in bir fotoğrafını yana yakıla sorup arıyorum... Ama nafile, hiçbir köylüde İbrahim Edhem'in fotoğrafı yok... O sırada iyi giyimli orta yaşlı birisi geldi, öğretmenmiş... "Bende var" demez mi. Hemen elinde taşıdığı lap-top bilgisayarını açtı ve 1965 yılında aynı köyde bir düğünde çekilmiş fotoğrafı bizim makinemize aktarıverdi. Bütün köylüler ve Hasan Hüseyin Erol hoca fotoğrafı teyid ettiler. Hatta damadı çağırdılar, o da kendi düğününde çekilen bu fotoğrafın hikâyesini kısaca anlattı.

Sonra yine aynı ekiple İbrahim Edhem Hoca Efendinin imamlık yaptığı ve kabrinin bulunduğu Menteş Köyüne doğru yola çıktık. Tam köye girdik, baktık düşün var, yol kapalı. Ne yapalım derken köylüler 'gelin buraya' diye işaret ettiler. Vardık, sünnet düşünmüş, ama İslâmî hassasiyetle... Hemen bize bir masa kurdular... Lezzetli düşün çorbası, sütdana kavurma derken karnımızı iyice doyurduk. Aslında öyle acıkmıştık ki... Artık o yemeğin lezzetini hayatım boyunca unutmam mümkün değil... Yemekten sonra köyden bir motosikletli arabamızın önüne düştü ve bizi doğru İbrahim Edhem Hoca'nın kabrine götürdü. Bu arada Hasan Hüseyin hocamız "Benim hocam keramet ve ikram sahibidir, bak bizi misafir kabul etti, ikramlarda bulunuyor, yolları gösteriyor" dedi. Neyse hocamız, hocasının kabri başında bir Yâsin-i Şerif okudu, dualar ettik. Mezar taşında doğum ve vefat yılı olarak (1313-1971) yazıyor... Daha sonra aynı kabristanda bulunan Selçuklu döneminden kalma Menteş Baba'nın türbesine de uğradık. Sandıklı nüfus müdürlüğünden aldığımız bilgiye göre Talas hocanın ay ve gün olarak vefat tarihi: 2 Şubat 1971. Doğum yılı 1313 (1898)

Sonra Tekrar Menteş Köyüne döndük. Menteş Köyünün iki tane kahvesi vardı. Köylüler bizi paylaşamadı, birisinde oturduk, diğerleri de geldi. Alamescid Köylüleri gibi Menteş Köylüleri de merhum hocalarına çok bağlılar, onu hasretle andılar. Biz bazılarıyla röportaj yaptık, hocalarını sorduk... Zaten hepsi onun tedrisinden geçmiş... Çevre köylerin tamamının böyle olduğunu hatırlattı bize Hasan Hüseyin Hocaefendi. Çünkü İbrahim Edhem Hocaefendi sırayla o köylerde de imamlık yapmış.

İbrahim Edhem Hoca Efendinin himmetiyle bu üst üste gördüğümüz inayetlerden sonra tekrar Sandıklı'ya döndük. Ertesi gün Sandıklı bölgesinde Hz. Üstad'ı görenlerden tek kalan 96 yaşındaki Âdil Çelik ağabeyi evinde ziyaret ettik. Hatıraları bu kitapta kendi adıyla vardır. Bizimle ilgilenen Veli Yaşar ve Hasan Hüseyin ağabeylere çok teşekkür ediyorum. Yazılan hatıralar daha sonra Hasan Hüseyin Hoca Efendi tarafında tekrar gözden geçirilerek tashih edilmiştir.

**Bediüzzaman'ın Tarihçe-i Hayat kitabında İbrahim Edhem Talas grubun en önünde
Hasan Hüseyin Erol Anlatıyor:**

Hafız Hasan Hüseyin Erol İbrahim Edhem'in talebesi

1943 senesinde Sandıklı'nın Koçgazi köyünde doğmuşum. Emekli imamım, hafızım, şimdi Sandıklı'da ikâmet ediyorum. Üstad Bediüzzaman Hazretlerini 1957 senesinde arabasıyla Sandıklı'dan geçerken ilk defa gördüm. O sırada Kur'an kursunda talebeydim, 13 yaşındaydım daha, hafızlığa çalışıyordum. Üstad hazretleri Isparta-Afyon yolunu geçerken, şehrin başından itibaren arabasını gören çocuklar arkasından koşar, şehrin orta yerine gelesiyeye kadar, bazen 100-150 kişi toplanırdı. Çoluk-çocuk, kadın-erkek bu kadar olurdu. Üstad sadece herkese dua eder, dua isterdi. İnsanlar yorulmasın diye de arabasını yavaş yürütürdü. Ben de o koşanlardan biriydim...

İbrahim Edhem Talas hocafendi benim hocamdır. Her şeyi, Kur'an'ı, Risale-i Nur'u, hizmeti ondan öğrendim ben. Çocukluğumdan itibaren vefatına kadar kendisini çok iyi tanırım. Vefat ettiğinde vasiyetine binaen cenazesini ben yıkadım, namazını ben kıldırımdım... Bıraktığı vasiyet mektubunu cenazesi başında ben okudun cemaate...

Hakkında bildiklerimi size anlatayım:

İbrahim Edhem Hoca Efendi 1965 senesinde
Alamescid Köyünde bir düğünde güvey giydirmesi yapıyor

İBRAHİM EDHEM ÇOK SEVDİRİRDİ KENDİNİ

İbrahim Edhem Talas hocafendinin aslı Makedonya Üsküp. Babası muhacir olarak gelmiş... 93 (1877) Osmanlı-Rus Harbinde Balıkesir'in Balya ilçesinin bir köyüne yerleşiyor. Oradan evlenmiş, sonra ayrılmışlar, bir kızı olduğunu biliyoruz... Sonra bu taraflara gelmiş... Burada hiç kimsesi yoktu... Her sene kızına gidip-gelirdi... Babası Mevlevî tarikatı mensubu imiş... Kendisi bir şekilde Hz. Üstad'la tanışıyor...

Talas hocafendi Sandıklının Alamescid, Kızılca, Macıl, Koçgazi, Celiloğlu, Damlan, Menteş köylerinde imamlık yapmıştı. Çivril'in köylerinde de yapmış. Daha önce Uşak köylerinde de imamlık yapmış. Ancak en çok Sandıklı köylerinde yapmıştı. 1950'den önce civar köylere, ilçe ve şehirlere gidip Bediüzzaman'ın Risale-i Nur postacılığını yapmış, heybesinde taşıdığı eserleri muhtaçlara ulaştırmıştır.

1950 senelerinde bizim köyümüz Koçgazi'de imamdı İbrahim Edhem hocamız. Tarihini şuradan iyi hatırlıyorum, Menderes o sene yeni iktidara gelmişti. Ben o sırada yedi yaşındaydım. O zaman bize tesbihatı filan okutuyordu. Zaten bizim oralarda ilkokul yoktu. Sabahleyin yanına vardık mı, "Yâ Cemil-i Yâ Allah, Yâ Karib-i Yâ Allah..." diye hep beraber hocafendinin yanında okuyorduk çocuklarla. Bediüzzaman ismini ilk defa ondan duydum.

Onun bir heybesi vardı, Sandıklı pazarından ilk o gelir, o heybenin içinden şeker-lokum çıkarır bize dağıtırdı. Biz köyde iken hocafendinin yolunu heyecanla beklerdik. Çok sevdirirdi kendini rahmetli. 1952 senelerinde Macıl köyünde imamdı. Ben orada bir kış, yedi-sekiz ay kadar onun yanında kalmıştım.

Kur'an'ı, yazıyı, Risale-i Nur'u her şeyi İbrahim Edhem hocafendiden öğrendim ben. Sadece ben değil, umumen bu bölgedeki bütün köylerdeki çocuklara, gençlere İslamiyet'i, Kur'an'ı, Risale-i Nur'u yazmayı ve okumayı o öğretmiştir. Burada mahalli dille 'Dalaz Hoca' diye soyadıyla bilinir daha çok. 1948 Afyon hapishanesinde Üstad'la beraber bulunmuşlar. Tarihçe-i Hayattaki fotoğrafta bana gösterdiğiniz şahıs İbrahim Edhem Hoca Efendidir, bunu teyid ediyorum...

BEDİÜZZAMAN'A NUR POSTACILIĞI DA YAPMIŞTI

Talas hoca burada Risale-i Nur hizmetlerini başlatan ilk nur şakirdidir. Hem yazan hem de postacılığını yapan, çok büyük hizmeti olan, çok büyük fedakârlıklar yapan, çok sevilen

birisiydi. Isparta'yla, Bediüzzaman'la devamlı irtibatı vardı, değişik insanları Üstad'a götürüp tanıştıran biriydi.

Kedileri çok severdi. Genç zamanlarında uzun müddet kedilere bakmıştı. Bilhassa hasta ve zayıf olanlara...

1950'den önce uzun müddet, O, risalelerin şiddetle yasak olduğu dönemlerde, eserlere postacılık yapmış. Nasıl götürürdün hocam dediğimde, "Torbalarda, heybelerde götürüyordum" demişti bana.

Bir keresinde Balıkesir'e risale götürüyor orada bir inayetle karşılaşıyor. Bunu bana şöyle anlatmıştı:

"Balıkesir'de trenden inince gecenin saat üçü olmuştu. Hava çok soğuktu. Bir bekçi, bir de tren memuru vardı. İkisi de resmî adamlar. Onlara gideceğim evi sorsam, o adamın Risale-i Nur talebesi olduğunu bildikleri için, getirdiğim kitaplar da biz de yakalanacağız. O mahalleye gittim fakat evi bilemedim. Baktım bir kedi düştü önüme, beni bir kapının önüne kadar götürdü. Bunda bir hikmet var deyip, bu bahaneyle bu ev sahibine sorayım dedim ve kapıyı çaldım. Kapıyı açan adama sorunca, 'İşte burası, aradığın ev burası, aradığınız adam da benim' dedi." Hizmet-i Kur'an'iyenin inayet altında olduğunu anlatmak için bunu bize böyle devamlı anlatırdı rahmetli.

Posta hizmetlerine 1950'den sonra ihtiyaç kalmayınca Üstad Bediüzzaman Hazretleri, hocafendiye: "İbrahim Edhem kardeşim, sen köylere git, ehl-i imanın çocuklarına Kur'an dersleri ver, onların ve ailelerinin imanlarını kurtar!" diyerek onu Sandıklı civarındaki hizmetler için vazifelendirmiş.

EĞİTİM USULÜ ACAYİPTİ ÇOK DA CESURDU

İbrahim Edhem hoca fendi köylülere hem imamlık yaptı, hem Kur'an öğretti, hem de Risale-i Nur dersleri verdi, Risale-i Nur yazdı ve yazdırdı, postacılığını yaptı. Yazıyı çok hızlı, şimşek gibi yazardı. Biz bir satırı yazıncaya kadar o bir pusulayı bitirirdi, çok seri yazısı vardı, çok hızlı yazardı. Risale-i Nur'u yazmayı o öğretti bize. Gençlere çok pratik bir şekilde Elif-Ba öğretir... Kur'an'ı, yazıyı üç-dört ay içersinde öğretir ve talebelerini Cuma günleri civar köylere hutbe okumaya gönderirdi. Kendisi hutbeyi yazar gönderirdi. Böyle bir insandı...

Bir de onun eğitim usulü çok acayıptı. Yediden yetmişe herkesi camide toplardı. İlmihali ve namaz surelerini mealleriyle öğretir, Risale-i Nur'dan ders verirdi. Peygamberimizi, sahabeyi anlatırdı.

Eğitim usulü acayıptı, mesela bir örnek vereyim: Camiye gelmeyenleri sorar kim kaldı diye, haydi onlara gidelim der onları da alıştırdı. Sohbet arasında namaz kılmayan adama "Utanmıyor musun sen, geçen camiye gelmiş, caminin kibritlerini çalmışsın?" der. Köylü "Valla hocam ben bayramdan beri camiye hiç gelmedim" diye cevap verdi mi, tamam... Kendi ağzıyla söylettiriyor önce, sonra gönlünü alıp onu da götürüyordu camiye. Namaza camiye gelmeyenleri asla dışlamaz severdi, samimi olurdu onlarla. İkna eder namaza başlatırdı onları.

Maddî ve manevî bütün varlığını hizmet ve eğitime harcıyordu. Ben iyi biliyorum, bir yıllık ücretinden sadece üzerine bir kat elbise yaptırır, diğer gelirini ise hep hizmete harcardı.

Çoluk çocuğu yoktu, fakat köydeki çocuklara karşı ana ve babalarından daha şefkatli ve cömertti. Şehre pazara gittiğinde, köy çocuklarına şekersiz, lokumsuz dönmezdi. Yetiştirdiği talebeleri hep bir yerlere geldi. Ben yüzlerce hoca gördüm, ama onun kadar Kur'an-İslâm dâvâsına gönül vermiş bir insan görmedim. Ondaki hâl çok başkaydı. Sanki sadece "İslâm'a hizmet" için yaşayan birisiydi. Melekvârî bir hâli vardı. Nefsini tam ıslah etmişti. Bu köyden Üstadın elini öpen birisine Üstad üç defa, "İbrahim Edhem kahramandır" diye taltif etmişti. Bunu herkes bilir...

Ufak-tefek yapılydı, fakat fevkalade cesur bir insandı. Ezanın yasak olduğu zamanlarda, 1940'lı yıllarda o Arapça ezan okurdu. Bir gün Sandıklı'nın Hüdai Kaplıcalarındaki Camide ezanın yasak olduğu dönemde aleni olarak ezan okuyor. O sırada orada bulunan Mal

Müdürü "Susturun şu gerici yobazı" diye bağıınca, "Hoşt k. Hoşt" diye karşılık veriyor. O kadar cesur bir insandı.

İMAMLIK YAPTIĞI KÖYLERDE MADDİ HİZMETLER DE YAPIYORDU

İbrahim Edhem hoca fendi imamlık yaptığı köylerde sadece mânevî hizmetler yapmıyor, maddî olarak da hizmet veriyordu. Gittiği köylerde ilk defa yol kaldırımını, çiçekçiliği, park yapmayı öğretiyordu köylülere. Camileri yağlı boya ile boyuyor, çevreyi yeşillendirip, ağaçlandırıp düzenliyordu. İnsanları boş durdurmaz devamlı hareketli tutardı.

Mesela, Alamescid Köyü, ovada kurulmuş bir köydür. Onun için kışın yağmur ve kar yağınca her taraf çamur deryası olurdu. Hocafendi bu köye imam olduktan sonra, büyük bir gayret ve çalışmanın neticesinde o köyü çamurdan kurtardı. Bütün bu hizmetlerine karşı, hiçbir karşılık beklemezdi.

HER ŞEYİN KARŞILIĞINI VEREREK PARASIYLA ALIRDI

Bugünkü şartlarla düşünüyorum da onlar çok yokluk içindeydiler, tatmin edici bir ücret falan da yok... Mübarek zatı herkes çok severdi, istese her gün, üç vakit onu yemeğe götürürlerdi, fakat o gitmezdi. Yalnız bizim köyde iken bize gelirdi. Yanında bulunduğum zamanlar gördüm; ekmeğini kendisi yapar, hamurunu yoğurur, yemeğini kendisi yapar, biz sadece bulaşık yıkardık. Hâlbuki köyde kime dese onun yemeğini, ekmeğini yapar yollarlardı. Çok ihlâslı bir hocaydı. Sahabe hayatı yaşayan üstadı Bediüzzaman'ın yaşayış şeklini taklit etmeye çalışan bir hâli vardı. Her şeyin karşılığını vererek parasıyla alırdı.

Bizim gibi hocalar, onun gibi o sıkıntıları, o meşakkatleri katıyen katlanmamız mümkün değildir.

Cömertliği de fevkalade idi. Biz bu adamda bitmez para var galiba diye düşünürdük. Sandıklı'ya Pazar günleri gelirdi, pazartesi Sandıklı'nın pazar yapıldığı gündü. Sandıklı'da akşamdan ders yapardı. O zaman dersane, otel filan yok, Badilerin Han diye bir handa yapardı dersleri. Dersten sonra "Hacı, herkese benden birer kahve yap parası benden" derdi. İbrahim Edhem Hocafendi herkes tarafından sevilen ve saygı duyulan birisiydi.

TAKVA VE KERAMET SAHİBİYDİ

Sandıklı'nın ilk nur talebelerinden rahmetli Şekerci Rifat Akşit ağabeye Üstad Hazretleri, İbrahim Edhem için "Yedilerden birisidir, bu kendisini bilmiyor" demiş. Bunu Üstad'tan bizzat böyle duymuş.

Rahmetli fevkalade takva sahibiydi aynı zamanda. Namaza çok düşküdü. "Evladım üç basamak merdivene çıkmak bana zor geliyor, fakat sabaha kadar namaz kılsam beni yormuyor" derdi. Kızılcaköy diye yakında bir köy vardır, orada da imamlık yapmıştı. Geçenlerde o köydeki talebelerinden birisi geldi buraya, "Yahu bu hocafendi çok büyük insanmış, biz onu bilememişiz" dedi. O zamanlar köyler perişandı malum; camilerin tuvaleti yok, odası yok...

Dalaz hoca oraya ilk varıyor, evvela kendini çok sevdireyor. Köylü de aman bu hocayı kaçırmayalım diye her şeye çok dikkat ediyor, ne derse "he" diyorlar...

Hocafendi bir gün bakıyor, kadınlar -bol suyu akan bir çeşme vardı orada- çamaşır yıkıyorlar. Tabi kadınlar çamaşır yıkarken paçalarını biraz kıvrımışlar, onları görmüş. "Eyvah öldüm ben" deyip hemen geri dönmüş. "Ben artık durmam burda" demiş köylülere. "Aman hocam, yapma hocam" diye yalvarmış köylü. "Ben durmam giderim buradan, öldüm ben, mahvoldum ben" dermiş mütemediyen. "Ne oldu hocam?" demişler. "Ben o kadınların ayaklarını gördüm" demiş. "Aman hocam..." "Orayı kapatırsanız, çamaşırhane yaparsanız, camiye tuvalet yaparsanız, bir de ders odası yaparsanız kalırım" demiş. "Tamam, hocam yapalım..." demişler anlaşmışlar ve istediklerini yapmışlar.

Yine Kızılcaköy'de Ramazan ayı, yaz günüyümü. İkinci namazından sonra bizim burada mukabele okunur. Mukabeleyi okumuşlar, caminin avlusundaki ağaçların altına oturmuşlar. Köylüler "Hocafendi şimdi şehir helvası olsa da akşama orucumuzu onunla açsak?" demişler. O zamanlar tatlı falan yok tabi. Bu, hadi Allahaismarladık deyip

yürümüş, iki saat içinde helvayla dönmüş. Hâlbuki Sandıklı'ya yayan gidiş üç saat, üç saat da dönüş. Yolda görenler de olmuş. Böyle halleri vardı rahmetlinin...

Sandıklı Hüdai Kaplıcalarında bir yaz kalmıştı, beraberdik. Ben orada imamdım. Benim evim vardı... O, caminin odasında kalırdı. Hocafendi kadın olan evde kalmak istemezdi, böyle bir özelliği vardı. Çok dua etti bana ve çocuklarıma. Biz o ne derse evet derdik.

İMTİHAN İÇİN BANA DUA YAZIVERDİ

1970 senesinde Isparta İmam Hatip Okulunda 7 Ekim tek ders imtihanına girecektim. İbrahim Edhem Hocafendi küçük yuvarlak bir kâğıda Allah-ü Teâlâ'nın isimlerinden birini yazmış, "Orada imtihana girerken aklına gelmediği zaman buna bak" dedi ve bana verdi. Tabi o zaman biz daha genciz, o ne derse evet diyoruz. Neyse imtihana gittim, o gün cebir imtihanı vardı. Beş numaralık yaptın mı geçiyorsun zaten, dört numaralık yaptım, bir numaralık soruyu halledemedim. Sonra hocafendinin kâğıdı aklıma geldi, şöyle bir baktım, problemin çözümü hemen aklıma geldi ve imtihanı kazandım. O kâğıdın kıymetini bilemedim, zayi ettim.

Ben hocafendinin yanına geldikçe benim girdiğim imtihanlar daha açıklanmadan bana geçtin veya kaldın diye söylüyordu. Ben herhalde benim şeklimden, şemalımdan, hâletimden biliyor galiba diye düşünüyordum. Bir gün, moralim bozukmuş gibi yüzümü astım, yanına yaklaşırken "rol yapma, rol yapma geçtin, geçtin" dedi. Yine doğruyu bilmişti...

VEFATI, CENAZESİ VE VASIYETİ

Sandıklı'nın Menteş Köyünde İbrahim Edhem hoca Efendinin kabrini gösteren işaret ve kabir taşı

1970 senesinde Sandıklı'nın Hüdai Kaplıcalarında ben imamdım. O sene bir yaz benim yanımda kalmıştı. Ertesi senelerde vefat etmişti. Hocafendi yaşlanınca nefes darlığı hastalığına yakalandı. Vefatına az kala 1970 Temmuz aylarında Sandıklı'ya taşınmıştı. Biz onu rica minnet getirmiştik Sandıklı'ya. 60-70 kişiyle o zaman ders yapıyordu Sandıklı'da. Zaten köyde iken de haftada bir gün mutlaka geliyordu Sandıklı'ya. Onu herkes tanırdı, severdi... Belediye Başkanı o zaman Hacı Nimet Özçiftçi... Ona dedim: "Hocafendinin nefes darlığı var, bir geliri falan da yok..." Sonra onu özel bir ücretlendirmeye benim yanıma yardımcı imamlık gibi vazife verdiler. Fakat nefes darlığından merdivenleri zor

çıkıyordu, o kadar hasta idi... Sandıklı'nın Mentеш Köyünde Mentеш Baba türbesi vardır, Selçuklular döneminden kalma. Vefatından bir sene evvel mezarı için orayı vasiyet etmişti. Mentеш Baba'yı çok severdi. O sene, bir vasiyet yapmıştı. Vasiyeti yeni yazıyla daktiloyla yazdırmış gelmiş, iki nüsha yapmış. Bana vasiyeti vermeden: "Oğlum ben buralarda vefat edersem beni Mentеш köyüne defnedin" dedi. "Cenazemi sen yıkayacaksın, namazımı sen kıldıracaksın, namazdan sonra da şu vasiyeti müsaade isteyip cemaate okuyacaksın" dedi. Sonra vasiyeti verdi, "Nasıl?.." filan dedi. "Çok güzel hocam" dedim. Fakat namazdan evvel vermiş, aslında okuyamamıştım. Onu kırmayayım diye okudum gibi yaptım. Çünkü cemaat dışarı taşmış, kalabalık vardı, imamlık yapacaktım. Namazdan sonra, "Hocam namazdan sonra bir daha okusam, verseniz" dedim. Aldım okudum...

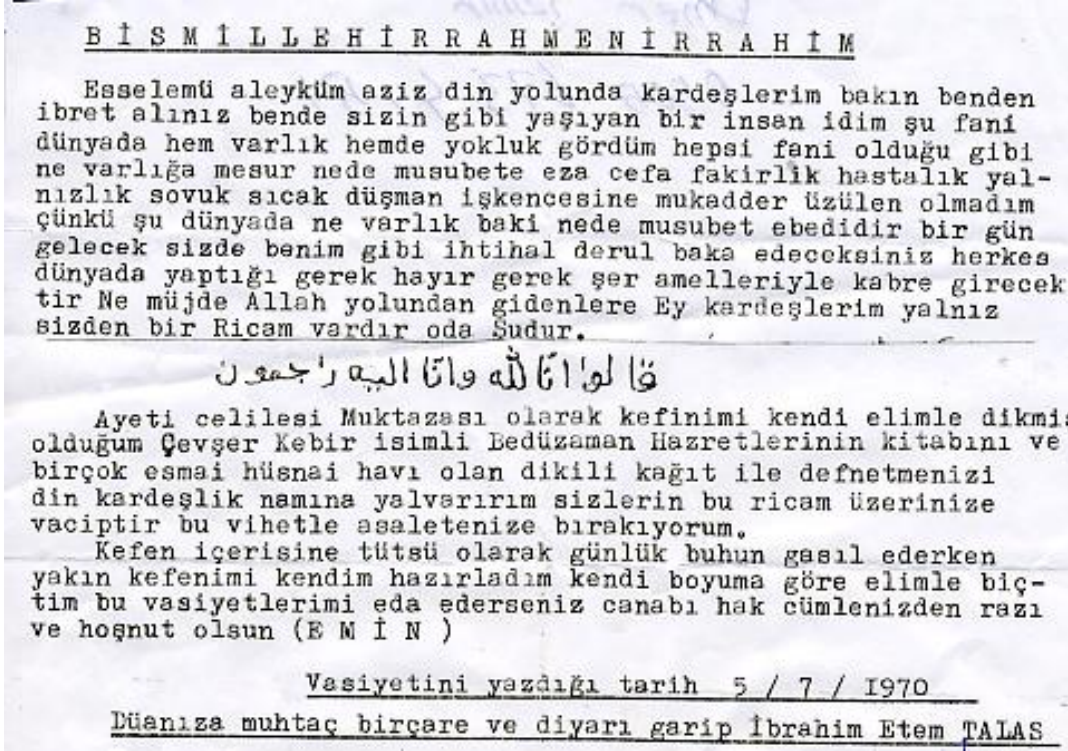
1971'de vefatından önce Şekerci Rifat abinin evinde kalıyordu. Oradan, Dr. Cemil bey'in tavsiyesiyle Afyon'a hastaneye götürmüşler. Orada doktor tansiyonuna falan bakmış "Siz bunu evine götürün, yatırın" demiş. Bir müddet sonra, Rifat ağabeyin evinde, kıbleye karşı dönük vaziyette iken ruhunu teslim etmiş. Tarih 2 Şubat 1971. Sabahleyin bana geldiler "Talas hoca vefat etti, cenazesini sen yıkayacaktıysın bize öyle dedi" dediler. Kefenini yanında taşırdı hep. İşte orada kefeninin arasından o vasiyetin diğer kopyası çıktı ortaya.

Mentеш kabristanında mezar yeri belli olsun diye köylüler levha koymuş

Cenaze namazını kıldırdıktan sonra vasiyetini cemaate okudum: "Ey Cemaat-ı Müslümün! Benim musalladaki cenazemden ibret alınız, ben de sizin gibiydim, bir gün gelecek siz de benim gibi olacaksınız. İnsan dünyada iken hayırlı işler yaparsa âhirette mesud olur, şer işler yaparsa cezasını görecektir..." Diye böyle devam ediyordu... Sonunda da "Diyar-ı Garip İbrahim Ethem Talas" şeklinde imzası vardı. Onu herkes sevdiği için, orada herkesin cenazesiymiş gibi oldu. Herkes gözyaşı döktü... Yani öldükten sonra da insanları irşad etmişti. Onu, vasiyeti üzerine Mentеш Köyüne defnettik. O vasiyeti kitaplarımın birisinin arasına koymuştum, şimdi bulamıyorum maalesef...

Hiç dünyalık düşünmemişti... Benim de malım-mülküm, çoluk-çocuğum olsun diye hiç düşünmemişti... Bir ömür boyuca hizmet etti, çantasında taşıdığı kefenle gitti. Sahabe gibi bir hayat sürdü, günlük yiyecek içeceğinden başka hiç bir şeyi olmadı. Hizmet için her şeyini harcamıştı. Ama bak bizim gibi evlatları oldu. Burada Kur'anı, İslamiyet öğrenen, Risale-i Nur'u okuyan, yazan kim varsa mutlaka onun talebesidir. Şimdi anladığım kadarıyla Hocafendi bu civarın görevlisiymiş.

İbrahim Edhem Talas'ın hayatta iken 5 Temmuz 1970'de daktilo ile yazdırıldığı ibret ve derslerle dolu vasiyeti.

HASAN ATIF EGEMEN SANDIKLI'DA HAPİS YATIYOR

Buralarda çok hizmeti geçen bir de Hasan Atif hoca vardı, Karye-i İrfan dediğimiz Sandıklı'nın Kızılören Köyünde kalıyordu. Onunla ilgili bir hatırayı da bu vesileyle anlatayım size:

Bir gün Dinar'a gidiyor, dönüşte Sandıklı'da hapse giriyor nasıl olduysa. Örencik Köyünden Şevket amca vardı, onlar da hapisteymiş o sırada. Onlar, "Ramazan yaklaşıyor, Allah bize bir hoca yollasa da teravîh namazını kıldırsa" diyorlarmış. Atif hoca mübarek, nurani birisi, almışlar içeri.

Şevket amca anlatmıştı bize: Atif hoca torbasındaki ekmekten az bir şey yiyormuş her gün. İsteseler de onların yemeğinden yemiyor. Bir ara ekmeğini saklamışlar bunun. Torba orada duruyor ama ekmeği saklamışlar, o zaman bizimle yer diye düşünmüşler. Neyse namazı kıldıktan sonra Atif hoca indirmiş torbayı, içinden sıcak bir ekmeği çıkarmış...

Mahkûmlar "Yahu hocam bizim hadi bir suçumuz var da buraya aldılar, senin gibi bir adamı niye aldılar buraya?" demişler. "Siz demediniz mi Ramazan mübarek geliyor, bize teravîh kıldırarak bir hocayı Allah gönderse" diye. Allah beni yolladı size." İşte Atif abi de böyle bir zat...

Köylüler 'Dalaz' Hocayı Anlatıyor:

Alamescid Köyünden Mustafa Akgün:

Alamescid Köyü sakinlerindenim, öğretmenim. Köyüm hakkında arşivlerden, eski insanlardan araştırmalar yapıyorum. Size verdiğim bu Talas hocanın resmi, 1965 yılında köy sakinlerinden birinin güvey giydirmeye merasiminde çekilmiş bir fotoğraftır.

Alamescid Köyünün bir adı daha var, Ramazanköy... Germiyanzade ikinci Yakup Bey buraya bir Mescid yaptırıyor, Kütahya çinileriyle kaplı... 'Âlâ Mescid' yani 'güzel mescid' anlamında köyün ismi kalıyor. Osmanlı vakıf kayıtlarında 'Germiyanzade Mescid' diye geçiyor. Osmanlı arşivlerinin vergi kayıtlarında 'Alamescid Köyünde Germiyanzade Camii' diye de geçiyor.

Alamescid Köyünden Damat Mustafa Özkan:

Bu fotoğraf 1965'de benim düğünümde çekildi. Evimin önünde çekildi. Dalaz hoca köyümüzde imamlık yapmıştı, benim başımı derme (giydirme) bu hocama nasip olmuştu.

Menteş Köylü 1925 doğumlu Hüseyin Toprak:

Dalaz hocanın Balıkesir'in bir köyünde bir kızı vardı, evli değilmiş kızı, kendisi köye gidip gelirdi. Kefenini çantasında taşır, 39 sene oldu diye gösterirdi. Babalarımıza, dedelerimize Risale-i Nur yazdırırdı. Babam talebesiydi onun. Babam da Bediüzzaman'ın kitaplarından epeyce yazdı. Hoca alçak boyluydu, yazısından kan damlıyordu, harfleri o kadar güzel çıkarıyordu. Burada Mentеш Baba vardır. İstanbullu Şemseddin diye bir öğretmen vardı, zamanında orada davul falan çaldırdı, yıkamadılar orayı. İnançsız bir adamdı o. Dalaz Hoca Mentеш Baba'yı çok severdi, onun için kabrini buraya vasiyet etmiş.

Menteş Köylü 1957 doğumlu Mehmet Gündoğdu: Ben onun talebesiydim, iki kış okudum ondan. Beni köpek ısırmişti, hocam beni tedavi etti. Hamur sardı, bacağımı ısırmişti, doktora gitmeden iyi oldum. Derin bir yara vardı. Hem manevi hem de maddi doktorumuzdu. Kendini Kur'ana adamıştı. Son döneminde kaldı Mentеш köyünde. 3-5 sene kaldı ama çok gelip giderdi bu köye. Hoca burada garip kedileri beslerdi. Besili kedi getirdik mi "bu kendini kurtarmış, bunu niye getirdiniz?" derdi.

Alamescid Köy Muhtarlığının önünde Ömer Özcan ve köylülerden bir grup. Hepsİ İbrahim Edhem Hocanın tederisinden geçmiş ve hepsinin de Bediüzzaman'a ve Risale-i Nur'a büyük dostlukları var.

Menteş Köyünden 1945 doğumlu Hüsnu Mesut Gazi:

Menteş Yukarı Camiden emekli imamım, hafızım. Bediüzzaman'ı 1958 yılında Sandıklı'da arabanın içinde iken gördüm, fakat konuşma olmadı. O zaman onüç yaşlarındaydım.

1967 yılında ortaokulu dışarıdan bitirme imtihanına girecektim. Bir Ramazan günüydü, teravîh namazından çıkınca caiz olmayan bir sözü kullandım. O, böyle yapanlara 'Kayışkulak' derdi. Namazdan çıkınca "Kayışkulak senin kafana takılan bir şey var" dedi. "Evet, hocam yarın imtihana gireceğim, acaba son imtihanı verebilecek miyim bunu düşünüyorum" dedim. "Sabahleyin bana gel" dedi. Aşağıda caminin altında duruyordu. Sabahleyin vardım... Ufak bir sobası vardı, sobayı yakmış fakat ısıtmıyordu. Ben sobayı ateşledim, iyice yaktım. Sonra çorba pişirdim ona. Diz çökmüş, duvara dayanmış duruyordu, öksürüğü vardı... Buranın köy ekmeğinden kurumuş, çok kurumuş iki gün suda ıslansa ancak çözülecek ekmeği vardı. Eve gittim, evden somun ekmek getirdim buna. Çorbaya doğradım... Bir kaşık aldı, "ben bu çorbayı yemem" dedi. "Neden hocam?"

dedim. "Bu benim ekmeğim değil" dedi. "Hocam senin ekmeğin kurumuş" dedim. "Hocam sen bu ekmeği ye" dedim ısrarla. "Başkası getirse bu ekmeği yemezdim" dedi. Neyse onu doyurdum.

Sonra benim sağ elime bir yazı yazdı bu. Sülüs yazı, fakat üzerini sildi azıcık. "İmtihana girmezden evvel yedi sefer Âyet-ül Kürsi'yi okuyacaksın, sana bildiğin sorulardan soracaklar" dedi. Ve dediği gibi de oldu...

RİSALE-İ NUR'DA İBRAHİM EDHEM

"Edhem Hoca namında Balıkesir'de muhacir ve Celaleddin-i Rumî'nin mensublarından, yirmi seneye yakın köy hocalığı ve çocuklara Kur'an okutmakla meşgul ve şimdi de tam Risale-i Nur'a Balıkesir ve Kırkağaç havalisinde hizmet eden ve uzun mektubuyla korkak hocaları Nurlara davet eden ve cesaret veren ve "Balıkesir, Kırkağaç havalisi Nur şakirdleri namına, Sandıklı Alamescid Köy imamı İbrahim Edhem" imzasıyla yazdığı mektubda, çok ehemmiyetli ve güzel fikraları var ve korkak hocalara tokatları var. O zâtı cidden tebrik ediyorum. Cenab-ı Hak muvaffak eylesin. Hem ona, hem mektubunda isimleri bulunan yeni ve çok Nurculara selâm ediyorum. Onun uzun mektubunu, hastalığımdan, tashih ve ıslah ve ta'dil edemedim. Hakkımda pek ziyade senalarını ya kaldırmak, ya ta'dil etmek lâzımdır. Lâhika'ya girmek için suretini size gönderiyorum. İnşâallah Hasan Feyzi, Ahmed Fuad, muallimleri Nurlara sevkettikleri gibi; bu gayretli kardeşimiz de hocaları Nurlara sevk edecek.

Umuma binler selâm ve selâmetlerine dua ederiz." (Emirdağ L. 226)

* * *

"Alamescid Köyü Hocası İbrahim Edhem'in hâlisane mektubuyla, ehemmiyetli ve Nur'un masum şakirdlerinin o mübarek hocanın dersinden tam hisse alan ve Nur dairesine giren altı küçücük masumların kendi kendilerine düşünüp hocalarına söyleyerek, altı pusla kendi kalemleriyle yazarak, bu ihtiyar, hasta Said'e, o masum mübarekler, ömürlerinden herbiri bir kısmını vermesi, hakikaten gayet medar-ı hayret ve takdir bir hâdise-i Nuriyedir." (Emirdağ L. 228)

"Alamescid imamı fa'al kardeşimiz İbrahim Edhem'in kendi sisteminde tam Nurcu olarak bulunduğu vaiz Ali Şentürk'ün ve vaiz Osman Nuri'nin samimî ve fedakârane ve Nur hizmetinde azimkârane mektublarında arzu ettikleri tarzda has şakirdler dairesinde kabul olmuşlar. Cenab-ı Hak onları muvaffak eylesin, âmîn!" (Emirdağ L. 260)

"İbrahim Edhem'in Balıkesir vesair taraflarda tesirli faaliyeti ve onun irşadiyle çokların Nur dairesine girmesi..." (Emirdağ L. 270)

ALAMESCID KÖYÜ İMAMI İBRAHİM EDHEM'İN BEDİÜZZAMAN'A YAZDIĞI MEKTUP

İbrahim Edhem Talas'ın Üstad Bediüzzaman Hazretlerine yazdığı mektubun bir nüshasını talebesi Hasan Hüseyin Erol Hoca Efendi bize vermiştir. Mektup oldukça uzun ve daktilo ile yazılmış. Bazı paragraflarını buraya alıyoruz. Birinci paragraftaki ifadeler Hz. Üstad'a aittir.

(Kardeşlerim! Ben, resmî hocaların ürkmelerinden ve Nurlara karşı lâkaytlıklarından kızmıştım. Fakat bu Edhem Hoca benim hiddetimi izale etti. İnşallah nasıl merhum Hasan Feyzi, muallimleri Nurlara sevk etmeye bir vesile oldu. Öyle de bu Edhem dahi bir kısım hocaları sevk edecek. Ben bu uzun mektubuna hem ta'dil etmek, hem kısaltmak ve hem de pek ziyade senalarını kaldırmak ve ıslah

etmek halim ve vaktim müsaade etmediğinden size havale ederim. Bu mektup müstakil yazılsın. Medar-ı ibret olarak korkaklığından Nurlardan çekinen bazı hocalar okusun. Hem bu mektubun bir kısmı da Lâhikaya girsin.)

Çok Sevgili Üstadımız Efendimiz Hazretleri!

An-asıl Rumeliliyim. Hicretim Balıkesir'dir. Celâleddin-i Rûmi (K.S.) mesublarındamım. Yirmi seneliğe karib köy hocalığı ve çocuk okutmakla meşgul olmuştum. Risale-i Nur'a hizmetim, bu sene mümkün olduğu kadar hem kendim okuyup istifade etmek, hem memleketim olan Balıkesir ve Kırkağaç havalisindeki kardeşlerimi tenvir etmek maksadıyla Risale-i Nurdan Risale yazıp gönderiyorum.

.....

Evet nasıl ki bir milletin başında gayet kurnaz manyetizma ve ispiirtizma nev'inden teshir edici hassalarıyla zalimane, müstebidane tabiiyyun, maddiyyun mezhebliğini kendine rehber eden akıllı, şeytânî, ta'lili istidraçlı bir kumandan bulunur. Ve taht-ı hükmünde olan milyonlarca insanların ve kendilerinin sa'y ü gayretiyle yaptıkları terakkiyat, iyilikler o milletin kendine aid iken, bir tek gözüyle kendini dev aynasında görerek ve haksız olarak yapılan o kahramanlıklar, cesaretlikler güya kendinden, kendisine ve heykeline bir nevi Rububiyet, ubudiyetkârane secde edercesine baş eğer hempâları tarafından olduğunu zannettiren Süfyan'ın zuhurunu Mu'cizat-ı Ahmediye ile bildiklerinden, o Süfyan'ın yalancılıklarını, hilekârlıklarını ve bütün sahtekârlıklarını yalnız Ehl-i İslama değil, belki bütün kâinata bildirmek nur-u Muhammediye ve şeriat-ı Ahmediyeyi (A.S.M.) yeniden parlatacak, inşallah yakın bir zamanda çıkacak olan Mehd-i Resul-ü Ekrem'in tavrını Mu'cizat-ı Ahmediye (A.S.M.) ile sabit olduğunu bildiklerinden ve din düşmanı olan Avrupa feylesoflarının ve onların sözlerini kendilerine düstur ittihaz eden bedbaht dinsizlerin, zındıkların din aleyhinde yaptıkları propaganda entrikalar elbette ve elbette suya düşüp akîm kalacaklarını bildiklerinden nur şakirdleri sarsılmıyorlar.

.....

Ey din ve meslek yolunda hâfız ve hocaefendi kardeşlerim! Nefsimle beraber size derim: Ünvanımız olan veraset-ül enbiya olan ilim, bizlere yalnız şahsımıza aid değildir. Belki bütün ehl-i İslamın, hatta bütün kainatın bizlerde olan ilimde hissesi ve hakkı vardır. O ilim bizlere emanettir. Emanete ihanet etmek ise imanın münkirliğine emanettir. Alâm-ül Guyub Celle Celalühü ve Tekaddes Hazretlerinden korkmayıp ve hakikatı söylemeyip ve ne cihetle olursa olsun hatır için dalkavukluk edip Kur'anı Azîmüşşan'ın hakiki ahkâmını, hikmetini bildirmekten içtinab etmek ise kâfirliktir. İşte asıl bu zamandadır ki, mâlikine karşı aczini ikrar ve kusurunu itiraf edip Ma'budu hakikisine ibadet etmek... İşte asıl bu zamandadır ki, sünnet-i seniyyeye ittiba' etmek... İşte asıl bu zamandadır ki, ehl-i sünnet ve-l cemaati mezhebine uymak... İşte asıl bu zamandadır ki, hakiki imanın ne olduğunu bilmeyen bir din kardeşini iman nuruyla tenvir etmek... İşte asıl bu zamandadır ki, yoldan sapmış bir ehl-i İslamî yola getirmek... İşte asıl bu zamandadır ki, dünya metâna tama' etmeyip hak rızası için Kur'an-ı Hakîm'in ahkâmını bildiğimiz kadar bilmeyenlere bildirmek... İşte asıl bu zamandadır ki, Hâlık-ı kâinatı inkâr etmeye cesaret eden tabiiyyun, maddiyyunlara Hakk'ın Hâlık ve Rezzak-ı Âlem olduğunu ispat ederek müdafaa etmek... İşte asıl bu zamandadır ki, âhiretin ilk ve gayet tehlikeli kapısı olan kabir azabından emin olmak için çare bulmak...

Ey hâfız ve hocaefendi kardeşlerim! Nefsimle beraber size derim: Bize emanet olan din-i Muhammediyenin (A.S.M.) terakkisine bizler çalışmaz isek, Âdil-i Mutlak olan Vâcib-ül Vücut Celle Celalühü ve Tekaddes Hazretlerine ne yüzle varacağız. Müekkel

bulduğumuz makam-ı mübarekenin sahibi sevgili peygamberimiz aleyhisselatü vesselam efendimizin sünnet-i seniyyesini bizler muhafaza etmez isek ne yüzle rûz-i cezada şefaata bekleyeceğiz. Herkese nasip olmayan ancak takdir-i İlâhi olan ilmi –bilhassa hazret-i Kur'anı Azîmüşşan'ın ahkâmını- Cenab-ı Vâcib-ül Vücut ve Tekaddes Hazretlerinin kullarına bila-ücret tebliğ etmez isek; o hakk'ın kelamı Hazret-i Kur'an-ı Hakîm rûz-i cezada bizden dava etmez mi? Razıkımızı terk edip dünya metayı için halka boyun eğmek, Hakk'ın kapısını terk edip, halkın kapısında acizliğimizi teşekkî etmek, bizim için revamıdır? İslamiyet'in şan-ü şerefini ayaklar altına almak değil midir?

.....

Ey nefis! Gözünle gördün, kulağınla işittin sen rahat rahat şahane yaşar iken Üstadımız Hazret-i Bediüzzaman Hazretleri, din uğrunda yalnız ehl-i İslam değil, belki âlem-i kâinatın idam-ı ebediden hayat-ı ebediyeye tebeddül için kendi istirahatını hatıra bile getirmeden, gecesini gündüzüne katıp çalışmakta iken müteaddid defalar nice nice müşkülâtlara, engellere maruz kaldı. Gerçi her yerde Hakk'ın inayetiyle muhasımlarına galebe çaldı. Hem kendinin, hem dinin muhasımları yakînen anladılar ki; Üstad Hazretlerine değil kendileri, bütün halk başına hücum etse kendisine karşı mağlub olacak. Artık kendisiyle musalâha etmekten başka çare olmadığını çok iyi bildiler. Kendisinin en ziyade şu dünyada yegane gayesi beşeriyeti dalaletten kurtarıp, saadete kavuşturmaktadır. Ve bundan aldığı zevki, hiçbir şeyden almaz. Hem kendinse Hak'tan gelen musibetlere o derece iftihar eder ki, sürurundan gayet neş'eli bulması bütün âlemi hayret ve taaccübde bırakıyor. Hele fakr-u kanaatı o derecededir ki, beşerin sabır ve tahammülü imkân haricindedir.

İşte ey nefsim! Bu mübarek zat-ı muhteremi bu ahvalde ve bu ahlâk-ı hamîdede olduğunu biliyorsun. O da senin gibi bir nev-i beşer, insan değil midir? Yalnız İslamlara değil, bütün bu asırdaki insanlara rehber olduğunu biliyorsun. Ne için onun yürüdüğü yoldan yürümüyorsun? Onun takib ettiği yoldan bu asırda yürümek bütün ehl-i İslam içinde, bilhassa hâfız ve hocalar için gayet müdhiş bit hatadır, bir kabahattir, bir akılsızlıktır.

.....

İşte ey nefsim! Bunları işittin. Bu fani dünyanın vefası olmadığını yakînen pekâlâ bilirsin. Ey nefsim insaf et. Fani duygular için ebedi lezzetleri terk etmek kadar Cenab-ı Hakk'ın indinde ve Resulullah (S.A.V.) ve bütün enbiyalar, evliyalar indinde, daha çirkin, daha âdilik, daha büyük kabahat, kusur var mıdır? Haydi nefsim, artık durmak dinlenmek zamanı değildir. Hemen çalışmalı, inayet-i Hak'tan himmet, Risale-i Nur'a çalışmak da bizden.

Pâk el ve ayaklarınızı öperek hayırlı dualarınızı bekleriz. Ve bu taraf talebelerinizin cümlesi selamlarla selâmetlerinizi Cenab-ı Hak'tan temenni eylerler.

Balıkesir, Kırkağaç ve havalisi nur şakirdleri namına, Sandıklı Alamescid Köy imamı, pek kusurlu

İbrahim Edhem Talası